

Zuinig zijn.

Zuinig zijn, dat lijkt wel het grote thema te zijn van deze tijd. We moeten zuinig zijn met gas, water en elektriciteit, met brandstoffen, grondstoffen en spullen. Allemaal erg belangrijk. Maar ik denk dat het nog belangrijker is om zuinig te zijn op elkaar. Op onze bestuurders, zorgverleners en docenten. En op onze relaties, hoe ingewikkeld die soms ook kunnen zijn. Zuinig zijn, het heeft in de jaren van toenemende welvaart een negatieve bijklank gekregen. Een zuinig gezicht trekken, zuinig leven, het klinkt al gauw armoedig, ouderwets of krenterig. 'Zuinigheid met vlijt', waar hoor je die uitdrukking nog? Toch is zuinigheid in de zin van 'zorgvuldig omgaan met' een belangrijke bouwsteen voor de samenleving. Misschien een goed thema om eens over na te denken. Hoe zuinig ben ik op mijn vriendschappen, mijn familie, mijn geloofsgemeenschap. Wat doen mijn woorden, daden en keuzes met de mensen om mij heen? Wat kan ik doen om betekenisvolle relaties te verdiepen of moeizame relaties een klein beetje te verbeteren of misschien zelfs te herstellen?

Met enige regelmaat hoor ik dat mensen onze gemeente als een gastvrije en hartelijke familie ervaren. Dat ervaar ik zelf ook, en ik ben daar heel blij mee. Er is warmte, medeleven, hulpvaardigheid en vriendschap. Maar in je kracht ligt ook altijd je kwetsbaarheid. Laten we daarom onze zegeningen tellen, onze verbondenheid koesteren, maar vooral ook zuinig zijn op elkaar. Zuinig zijn met woorden, vanuit het besef dat ze een ander kunnen maken en breken. Vanuit het besef dat drie woorden van waardering vaak al genoeg zijn om iemands hart te verwarmen.

Ds. Anje de Kuiper

Begin van het seizoen

De startzondag met het thema *Ga mee!* was weer een inspirerend begin van het nieuwe seizoen. Een volle dienst met gasten, mooie muziek van de beide koren, koffie met lekkers, aandacht voor elkaars wel en wee, schilderen, dansen en eten met vrienden en vreemden. Het liedje *Spelenderwijs* kwam bij me boven: Hier gaan we zingend de wereld te buiten, voorproef van wat komen zal: spelenderwijs de hemel op aarde, 'n tijd lang meer dan er kan. (*Geroepen om te zingen* lied 30).

Vrede

In de vredesweek waren er verschillende activiteiten om ons bewust te maken van onze bevoorrechte positie, om slachtoffers van oorlog te gedenken en ons te oefenen in luisteren naar mensen met een andere religie of levensovertuiging. Hoe nodig dat is blijkt in de reacties op de verschrikkelijke oorlog in Israël en

Gaza. Ben je pro Israël of pro Palestijnen? Alsof jouw standpunt de vrede ook maar een millimeter dichterbij brengt. Dit conflict speelt al zo lang en is zo complex, het lijkt mij niet zinvol om partij te kiezen voor een groep, maar om in navolging van onze Heer de kant kiezen van de slachtoffers, de machtelozen, de onderdrukten. En die zijn er aan beide kanten van de grens. Ik merk in de media, in kerkelijke kringen en om me heen dat veel mensen een mening hebben en proberen de ander daarvan te overtuigen. Laten we daar niet aan mee doen, maar aandachtig naar elkaar luisteren, en onze oprechte zorgen en verlangens in gebed delen met God en met elkaar.

Feest van de Geest

Het was feest voor ons als geloofsgemeenschap op zondag 1 oktober toen drie ambtsdragers werden bevestigd en 5 nieuwe medewerkers de belofte van geheimhouding aflegden. Wat zijn we gezegend met zoveel werkers in Gods wijngaard! We bedankten Willem Dicke en Boudewijn Ridder voor 12 jaar trouwe dienst als ouderling. Twee mensen die niet alleen veel hebben gegeven, maar volgens eigen zeggen ook veel mochten ontvangen, en acht mensen die bereid zijn om te geven, maar ook hopen te ontvangen. In het voorbereidend gesprek kwam naar voren dat ze hopen dat de ontmoetingen met andere christenen hen zullen helpen om scherp te blijven en het vol te houden om in de Geest van Jezus te leven. Laten we elkaar daarin niet teleurstellen. We mochten de verbondenheid met Christus ervaren in de viering van de Maaltijd van de Heer, in het vertrouwen dat Hij onder ons aanwezig is in breken en delen, in vergeving en vreugde.

Ds. Anje de Kuiper

Weer naar de kerk?

Als je na een behandeling of operatie voldoende hersteld bent om naar buiten te gaan komt de vraag: zal ik weer naar de kerk gaan? Je aarzelt. Je verlangt er naar om er gewoon weer te zijn, om in de kerk verbondenheid te ervaren met God en mensen. Maar je zit niet te wachten op allerlei vragen naar je gezondheid. Ik merk dat goedbedoelde belangstelling rond de kerkdienst soms een extra drempel vormt om weer te gaan. Hoe zouden we die drempel kunnen verlagen? Misschien helpt het als we ons proberen te verplaatsen in de ander en beseffen hoe kwetsbaar en gevoelig je in zo'n situatie bent. Een vriendelijke glimlach is dan misschien al genoeg. De vraag 'Hoe gaat het met je?' is niet altijd prettig. Soms is een hartelijk woord voldoende om iemand te bemoedigen: Goed om je te zien, fijn dat je er bent!

Over troosten en verdriet

Ik las onlangs het boek *Vertroosting*, gewone woorden van Dirk de Wachter.

Een mooi boek voor wie te maken heeft met verdriet of rouw. De Wachter schrijft: “Verdriet is dat ding met stekels. Therapeuten hebben de neiging te helpen dat ding, dat verdriet dus, weg te willen nemen. Ik denk niet dat dat de juiste manier is. Weggooien van dat pakket zet een boemerang in werking. Ooit komt dat verdriet terug (...). Goede troost impliceert dat verdriet met stekels te behouden. Op een bepaalde manier het zelfs te koesteren. Dat verdriet moet je behouden, maar wikkel het in, omzwachtel het met verhalen en woorden, met schoonheid en nabijheid. Pak het zo in zodat je het onder je arm mee kunt dragen. het is er dan nog, maar het steekt niet meer. (...) Het krijgt een plaats tussen alle andere dingen van het leven.” Ik wens ons als gemeente toe dat we de elkaar de troost van nabijheid blijven geven en daarin of daarboven de nabijheid van God mogen ervaren.

Ds. Anje de Kuiper